

Sygn. akt II Cz 723/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Płowaś (spr.)

Sędziowie: SO Piotr Starosta

SO Irena Dobosiewicz

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2015 roku w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym sprawy

z wniosku L. K.

z udziałem J. M. i K. M.

o wpis

na skutek zażalenia uczestników postępowania

od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 10.07.2014 roku,

w sprawie Dz. Kw. (...), Kw Nr (...)

postanawia:

oddalić zażalenie.

Na oryginale właściwe podpisy

Sygn. akt II Cz 723/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy postanowieniem z dnia 10 lipca 2014 roku oddalił wniosek uczestników o rozłożenie na raty opłaty od skargi na orzeczenie referendarza sądowego oraz odrzucił skargę.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż w dniu 03.03.2014 roku wpłynęła do Sądu skarga uczestników na postanowienie referendarza sądowego z dnia 24.01.2014 roku oddalające wniosek o wpis. W dniu 01.07.2014 roku doręczono uczestnikom wezwanie do uiszczenia opłaty od skargi na orzeczenie referendarza w kwocie 100 zł. Dnia 10.07.2014 roku wpłynęło do Sądu pismo uczestników zawierające ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w postaci opłaty od skargi. Pismo to zostało nadane w urzędzie pocztowym w dniu 08.07.2014 roku. Postanowieniem z dnia 10.07.2014 roku Sąd odrzucił ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych na podstawie art. 107 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Sąd miał przy tym na uwadze, że poprzedni wniosek uczestników został oddalony prawomocnym postanowieniem z dnia 10.04.2014 roku.

W ocenie Sądu Rejonowego uczestnicy w ponownym wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych nie wskazali na żadne nowe okoliczności wpływające na zmianę ich sytuacji finansowej. W piśmie złożonym w dniu 10.07.2014 roku

uczestnicy zwrócili się o rozłożenie na raty opłaty od skargi w przypadku negatywnego stanowiska Sądu w zakresie zwolnienia ich od opłaty. Sąd Rejonowy stwierdził, że przepisy ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie przewidują możliwości rozłożenia na raty opłaty sądowej. Uregulowane w art. 119 u.k.s.c. rozłożenie na raty dotyczy należności Skarbu Państwa z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych oraz grzywien orzeczonych w postępowaniu sądowym i jest sposobem wykonania orzeczenia sądu, z którego wynikają w/w należności. Rozłożenia na raty dokonuje w takiej sytuacji prezes sądu, a nie sąd, w ramach postępowania wykonawczego, które ma charakter postępowania administracyjnego – art. 124 u.k.s.c.

Wobec braku podstawy prawnej do rozłożenia na raty opłaty sądowej Sąd Rejonowy oddalił wniosek uczestników o rozłożenie na raty opłaty od skargi na orzeczenie referendarza sądowego.

Sąd Rejonowy stwierdził, że wobec tego uczestnicy nie uiszcili opłaty od skargi w określonym terminie i na mocy art. 398²² §5 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc skargę uczestników odrzucił.

Zażalenie od tego postanowienia wnieśli uczestnicy postępowania domagając się jego uchylenia i zwolnienia ich od kosztów sądowych w całości, ewentualnie przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Jak wynika z uzasadnienia zażalenia i pisma zawierającego uzupełnienie zażalenia, uczestnicy kwestionują fakt oddalenia wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych, twierdząc, iż wniosek taki w przedmiotowej sprawie powinien zostać uwzględniony przez Sąd Rejonowy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie uczestników należało uznać za bezzasadne.

Sąd Okręgowy podziela jako prawidłowe wszystkie ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji. Uczestnicy postępowania, wobec prawomocnego oddalenia ich wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych mieli obowiązek uiszczyć należną od skargi opłatę. Tego obowiązku w nakazanym terminie uczestnicy nie dokonali czemu nie zaprzeczyli w zażaleniu.

Jedynym zarzutem przedstawionym w zażaleniu przez uczestników jest zarzut niezasadnej odmowy zwolnienia od kosztów sądowych. Oceniając ten zarzut stwierdzić należy, że jest on niezasadny. Nie ma wątpliwości, iż pierwszy wniosek uczestników o zwolnienie od kosztów sądowych został prawomocnie oddalony.

Uczestnicy ponownie złożyli wniosek o zwolnienie od kosztów, a Sąd Rejonowy wniosek ten odrzucił na podstawie art. 107 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Postanowienie o odrzuceniu ponownego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych choć nie podlega zaskarżeniu, z uwagi na treść zażalenia podlegało ocenie przez Sąd II instancji.

Analiza treści pierwszego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych i ponownego wniosku uczestników w tym przedmiocie wskazuje na to, iż Sąd Rejonowy zasadnie zastosował w niniejszej sprawie art. 107 ust. 2 u.k.s.c. i prawidłowo odrzucił ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych. Uczestnicy rzeczywiście nie wskazali żadnych nowych okoliczności dotyczących ich sytuacji rodzinnej i materialnej.

Wobec powyższego stwierdzić należy, że ponowny wniosek podlegał oddaleniu jako oparty na tych samych okolicznościach co wniosek prawomocnie oddalony.

Dodatkowo wskazać należy, że tylko oparcie ponownego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych na nowych i to o istotnym charakterze okolicznościach umożliwiłoby rozpoznanie takiego wniosku merytorycznie. Stwierdzenie, że nieruchomości posiadane przez uczestników generują coraz wyższe koszty utrzymania, do czego ograniczyli się uczestnicy w ponownym wniosku, nie daje żadną miarą podstawy do oceny tej okoliczności jako istotnej zmiany okoliczności będących już przedmiotem oceny przy rozpoznawaniu pierwszego wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych.

Skoro ponowny wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych został prawidłowo odrzucony przez Sąd Rejonowy, to uczestnicy mieli obowiązek uiszczenia opłaty od skargi. Wniosek o rozłożenie na raty tej opłaty złożony przez uczestników alternatywnie nie miał żądanego wpływu na istnienie tego w/w obowiązku uiszczenia opłaty, albowiem rację ma Sąd Rejonowy, iż ustawa o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nie zezwala na rozkładanie na raty kosztów sądowych podlegających uiszczeniu.

Wobec tego Sąd Rejonowy zasadnie uznał skargę wniesioną przez uczestników postępowania na postanowienie referendarza sądowego za nieopłaconą. Konsekwencją takiego ustalenia zgodnie z art. 398²² §5 kpc w zw. z art. 13 § 2 kpc było odrzucenie skargi jako nieopłaconej.

Dlatego też zażalenie uczestników jako bezzasadne na mocy art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 1 i 2 kpc i art. 13 § 2 kpc należało oddalić.